

## A BŰN TESTÉNEK HASONLATOSSÁGÁBAN

„Isten az Ő Fiát elbocsátotta a bűn testének hasonlatosságában” (Róm. 8,3.)

### A MEGVÁLTÓ SZÜLETÉSI ÁLLAPOTA

Pál a rómaiakhoz írott levelében mondja el, hogy Jézus „*a bűn testének hasonlatosságában*” vette magára az emberi természetet. Az új krisztológiai irányzatot vallók ezt úgy értelmezik, hogy Pál a „*bűn teste*” kifejezéssel azt akarja hangsúlyozni, hogy az ember megromlott lelki természetét vette magára, vagyis az átvitt értelemben vett „*bűn teste*” az, amit Jézus magára vett. Ez a test minden emberben, a születésbeli állapotából adódóan hordozza a bűn romlottságát, olyan módon, hogy a bűn természetes hajlamai, kívánságai, vágyai kísértenek rajta keresztül, és ezek állandóan bűnös cselekedetben akarnak megtestesülni, kiteljesedni.

Vajon tényleg ezt akarta Pál kifejezni ezzel a kinyilatkoztatásával? A leghatározottabban mondhatjuk, hogy nem! Pál nem akarhatott ilyet mondani, mert akkor ellentétbe került volna úgy önmagával, mint az ihletett írások egyéb helyen adott kijelentéseivel.

Máriának ugyanis már a kezdet kezdetén teljesen egyértelműen mondta azt az angyal: „*ami születik is, szentnek hívatik*” (Lk. 1,35/b.). Nem azt mondta, hogy szent lesz majd valamikor, ahogy fokozatosan legyőzi a testében /természetében/ lévő örökletes bűnös hajlamokat, hanem azt, hogy ami most születik, tehát már születésétől fogva szent, vagyis már szent állapotban fog megszületni. Márpedig nem nevezhető szentnek egy olyan lény, aki a belső lelki természetében tele van bűnös hajlamokkal, vágyakkal, az önzésből fakadó „én”-nek kedvezés bűnös indítékaival.

Ha a születésbeli állapot a bűnös hajlamokkal együtt is szentnek mondható, akkor tulajdonképpen mi is szentekként születünk mindannyian. Egy ilyen elképzelés és tanítás azonban, következményeiben teljesen torz képet állít fel az emberek előtt a bibliai szentségről. Bár igaz, hogy az új krisztológia, azzal amit képvisel, éppen ezt akarja az emberek tudatába vésni és rögzíteni, hogy a születésbeli bűnös hajlamok, vágyak, kívánságok még nem kárhoznak senkit sem Isten előtt, és ettől még szentek lehetünk, ha nem követünk el bűnös cselekményt. Sőt, azt is állítják, hogy a megromlott természetétől senki sem tud megválni, ez mindenkit elkísér a Jézussal való dicső találkozásig, és csak az átváltozás pillanatában szabadulhat meg tőle. Ennek igazolására felhozzák példaként Jézusnak a Gecsemáné kertben lezajló küzdelmét, azt állítva, hogy Jézusnak is az önző vágyaival és hajlamaival kellett tusakodnia akkor.

Egy ilyen tanítás azonban teljesen ellentétes az örökkévaló evangélium üzenetével és céljával. Jézus Krisztus nemcsak győzelemre akar segíteni bennünket a bennünk lévő bűnnel szemben, hanem meg is akar tisztítani, újjá akar teremteni már ebben az életünkben, és ennek a folyamatát nevezzük megszentelődésnek. A későbbiekben még egészen részletesen szeretnék szólni az egyik fejezetben erről a gondolatról. Most azonban figyeljük meg, hogy Jézus születésbeli állapotáról miként nyilatkozik a Bizonyosságétel.

*„Légy óvatos, rendkívül óvatos, ahogyan Krisztus emberi természetéről beszélsz. Ne tárd Őt úgy az emberek elé, mint a bűn hajlamaival /propensities/ megterhelt embert, Ő a második Ádám. Az első Ádám tisztának, büntelen lénynek teremtett, nem volt rajta a bűn romlottsága. Isten képmása volt... A bűn miatt utódai az engedetlenségre való örökletes hajlamokkal /propensities/ születnek. Jézus Krisztus azonban az Isten egyszülött Fia volt. Magára vette az emberi természetet és megkísértetett mindenben, ahogy emberi természet megkísérthető. Elkövethetett volna bűnöket,*

*elbukhatott volna, de egyetlen pillanatra sem volt Benne gonosz hajlam /propensity/... Soha, semmiképpen se hagyjuk azt a leghalványabb benyomást sem az elmében, hogy rosszra való hajlam /inclination/, egy halvány foltja lett volna Benne, vagy a legcsekélyebb formában is hajlott volna a bűnre.” (EGW: SDA 5BC. 1128,4. 6.)*

Ez a szakasz kimondottan azért íródott Ellen White részéről, hogy megállítson mindenkit az olyan jellegű törekvésében, hogy Jézust ugyanolyan bűnös hajlamokkal terhelt emberként mutassák be, mint amilyenel mi rendelkezünk már születésünk pillanatától fogva. *„Ne tárd Őt úgy az emberek elé... mert Ő a második Ádám”,* olvashattuk az előbbi idézetben. Ellen White nem engedi meg senkinek sem, hogy a saját elképzelése szerint értelmezze azt, hogy Ő miért mondja Jézust második Ádámnak. Ezért Ő maga értelmezi ezt a bibliai fogalmat az adott témával kapcsolatban. *„Az első Ádám tisztának, bűntelen lénynek teremtetett, nem volt rajta a bűn romlottsága. Isten képmása volt.”* Ebből a magyarázatból az következik, hogy a második Ádámra is ez jellemző. Tehát Ő is tisztának és bűntelen lénynek teremtetett, természetében nem volt benne a bűn romlottsága, természete az Isten képmását, vagyis az Isten jellemét tükrözte vissza már születésétől fogva. Ezért mondhatta el magáról azt, hogy: *„Aki engem látott, látta az Atyát”* (Jn. 14,9.).

A következő gondolatban pedig még arra is kitér, hogy a köztünk és Jézus közötti különbségre próbálja irányítja figyelmet. Elmondja, hogy mi, mint Ádám utódai, már *„az engedetlenségre való örökletes hajlamokkal”* születünk. De azonnal hozzáteszi, *„Jézus Krisztus azonban az Isten egyszülött Fia”.* A velünk való összehasonlításban erről soha nem szabad megfeledkezni. Ennek a bizonyágtételi szakasznak a szerkezeti felépítése, – ha gondos figyelemmel olvassuk – azt akarja elmondani, hogy Jézus testté lételéről való gondolkozásunkban és beszédünkben tudjunk alázatosan megállni. Ez ugyanis nem olyan terület, ahol az emberi fantázia szabadon csaponghat. Amikor Jézus emberi

természetéről beszélsz, akkor vigyázz, és vedd figyelembe, hogy „Ő a második Ádám”, az Isten képmására teremtetett lény, az Isten egyszülött Fia.

Igaz, hogy Jézus is magára vette az emberi természetet, ebből adódóan megkísérthető volt Ő is, el is eshetett volna ezekben a kísértésekben, de a kísérthetőség még nem azt jelenti, hogy az Ő belső, lelki természetében is hozzánk hasonlóan ott voltak az engedetlenségre való örökletes hajlamok. Jézusban „*egyetlen pillanatra sem volt gonosz hajlam*”. Máshol azt írja Ellen White: „*Krisztus úgy gyűlöli a bűnt, ahogy csak egy **makulátlanul tiszta lény** gyűlölné*” (EGW: PP. 108,2.).

A megkísérthetőséghez egyébként sincs szükség arra, hogy bűnös hajlamokkal rendelkezzen a megkísértett személy. Ádám is tiszta és szent lény volt akkor, amikor megkísértetett, és a mennyei angyalok is szent lényekként éltek át a Sátántól való megkísértésüket.

Végül pedig azzal zárja Ellen White az előbbi gondolatait, hogy figyelmeztet; a leghalványabb befolyást se engedjünk elménkben olyan gondolatoknak, elképzeléseknek, hogy Jézusban bűnös hajlamok voltak. Benne a leghalványabb foltja sem volt a bűnre való hajlamnak.

### KÜLÖNBSÉGTÉTEL HAJLAM ÉS HAJLAM KÖZÖTT

Az új krisztológia állításai között még egy érvet találunk, amit itt kell megvizsgálni, és választ adni rá. A következőképpen olvashatunk erről az ő írásaikban:

Különbséget kell tenni, „a gonosz vagy bűnös hajlamok, sötét szenvedélyek között, amelyekkel Krisztus nem rendelkezett, és a vonzódások, hajlamok, gyengeségek, erőtelenségek, törekenység között, amelyekkel viszont rendelkezett”. (Olesen; Gondolkodj helyesen a testtételeiről 9. téma)

Erre a különbségtételre – hajlam és hajlam között – az új krisztológia tanításaiban kétféle magyarázattal is találkozhatunk. Az egyik magyarázat olyan módon közelíti meg a válaszdást, hogy szerintük a Bizonyságtétel idevonatkozó szakaszaiban figyelembe kell venni, hogy a „hajlam” szó egymagában áll, vagy pedig a „gonosz” esetleg a „bűnös” jelzőkkel kiegészítve. Ugyanis más a jelentéstartalma a fogalomnak az egyik, illetve a másik esetben. Ha a „hajlam” szó csak magában áll, akkor a születésbeli állapotról van szó, *„az engedetlenségre való örökletes hajlam”*-ról, amivel szerintük Jézus is rendelkezett. Ha viszont a „hajlam” szó előtt ott van a „bűnös” vagy a „gonosz” szó is, akkor ezekben az esetekben olyan hajlamra kell gondolni, amiben már benne van a szabad-akarati döntéssel párosult bűnös cselekedet is. Tartalmi jelentése szerint a magyar nyelv „szenvedély” szava fejezi ki leginkább ezt a fogalmat. Ez a fajta hajlam már szerintük sem volt benne Jézusban.

A másik magyarázat viszont nyelvtani, illetve szómagyarázati szempontból közelíti a válaszdást. Hivatkoznak arra, hogy amit mi magyarul hajlamnak mondunk, azt az angol két szóval fejezheti ki; – „inclination” és „propensity” – szavakkal. Az új tanítást képviselők által adott magyarázat szerint a „propensity” szó tartalmi jelentése a születésből adódó *„engedetlenségre való örökletes hajlam”*-ra vonatkozik, amivel szerintük Jézus is rendelkezett. Az „inclination” (hajlam, hajlandóság, előszeretet, kedv) szó tartalmi jelentése viszont arra a hajlamra vonatkozik, amiben már benne van a szabad-akarati döntéssel párosult bűnös cselekedet is. Ez azonban már nem volt benne Jézusban, mivel egyszer sem vétkezett. – A következőkben vizsgáljuk meg ezeket az állításokat, magyarázatokat.

Az első állítás látszólag nagyon logikusan hat, és úgy tűnik, hogy az előzőekben idézett bizonyságtételi szakaszban is megállja a helyét, mert csak a születésbeli állapot jelölésére vonatkozó „hajlam” előtt nem találjuk ott a „bűnös” vagy „gonosz” szavakat. Szeretném azonban feltenni azt a kérdést: *„az engedetlenségre*

*való hajlam*” nem bűnös hajlam? Nem kell bűnösnek minősíteni azt, ami Isten iránti engedetlenségre, vagyis bűnre késztet?

Nem véletlenül találkozunk a kereszténység fogalomtárában a születésbeli állapot meghatározásai között olyan kifejezéssel, hogy „eredendő bűn”. Ugyanis a bűn és a gonoszság jelenléte az, amit már születésünkből adódóan hozunk magunkkal, ami kikerülhetetlenül minden embert személyesen elkövetett bűnös cselekedetekre kényszerít. Ki meri azt állítani, hogy a hajlam, amely ellenállhatatlanul sodor a bűn elkövetésére, nem bűnös hajlam? Aki mégis vállalkozik ennek állítására, annak a gondolkodásával igen komoly problémák vannak. Ez a fajta magyarázat a megvizsgálás legegyszerűbb próbájában sem képes megállni helyét igazságként.

Ellen White fentebbi idézetéből azonban egyébként sem lehet ilyen következtetést levonni. Ez a szakasz csak példa arra, hogy egy gondolatot, egy fogalmat többféleképpen is ki lehet fejezni. A bűnös hajlam egyenlő az engedetlenségre való örökletes hajlammal. Nem bűnös hajlamról csak akkor beszélhetünk, ha a hajlamnak való engedés, a belső késztetés cselekvése, elkövetése, nem jelent bűnt, Istennel szembefordulást az elkövető részére. Az új krisztológiai irányzatnak ez a fajta megközelítése tehát egy téves út a válaszkeresésre. Ilyen nem bűnös hajlam az, amikor leszakítom az érett őszibarackot a fáról, mert meglátva, megkívántam azt, feltéve, hogy nem a szomszédom kertjében akarom ezt megtenni, hanem a sajátomban, mert a szomszéd kertjéből való elvétele már bűnös hajlamnak minősül.

A másik fajta magyarázat már bonyolultabb és megtévesztőbb. Megtévesztőbb ez az érvelés azért is, mert akik ezzel a témával foglalkoznak, azok közül csak nagyon kevesen tudnak angolul, de ha tudnak is, akkor sem nagy a valószínűsége annak, hogy birtokukban van az idézett bizonyásgtétel angol eredetije, hogy ellenőrizni tudják, vajon melyik szót használja ott Ellen White. Mindezek hiányában marad a megelőlegezett

bizalom azokkal szemben, akik ezt állítják, vagy a kételkedés és a bizalmatlanság mindaddig, amíg az ellenőrzés hiányában végül kialakul a beletörődés vagy a kérdés ellaposodása. Nagyon kevés azoknak a száma, akik a jelentéktelennek látszó részleteket is ellenőrizni és megvizsgálni akarják, éspedig minden áron, ha az nincs összhangban a korábban kialakult lelkiismereti meggyőződésükkel.

Ennek a magyarázatnak a megbízhatatlanságát, sőt téves állítását két területen lehet ellenőrizni. A magyarázat egyik része arra irányul, hogy mindenáron bebizonyítsa, hogy Jézusban csak az „inclination” nem volt benne, a személyesen elkövetett bűnökkel párosult hajlam (szenvedély), de a „propensity”, a születésből adódó hajlam már igen. A fentebb idézett bizonyágtételben zárójel között jelöltem azt, hogy a hajlam szó egyes előfordulási eseteiben az eredeti szövegben melyik angol kifejezés található, így mindenki maga is ellenőrizheti, hogy Jézusban sem a „propensity”, sem az „inclination” nem volt benne. Szeretném azonban külön is kihangsúlyozni, hogy ebben a szakaszban Ellen White különös módon kiemeli, hogy mi, mint Ádám leszármazottai, az engedetlenségre való örökletes hajlammal „propensity”-vel születünk. Jézusban azonban egy pillanatra sem volt benne ez a hajlam, a „propensity”. Ő nem ezzel a hajlammal /propensity-vel/ született, mint ahogy mi.

A megvizsgálás másik területén pedig azt kell ellenőrizni, hogy vajon az angol nyelv valóban olyan lényeges megkülönböztetést tesz-e tartalmi jelentését illetően a „propensity” és az „inclination” szavak között? Az ilyen irányú vizsgálat azt eredményezi, hogy a két szó között nem találunk semmilyen tartalmi különbséget, feltéve, ha nem akarunk az angol nyelv területén erőszakot alkalmazni. Ez az eset csupán az angol nyelv gazdagságát hirdeti, vagyis azt, hogy ezen a területen két szót is tud használni egyetlen fogalomra, két szóval is ki tudja fejezni szinte ugyanazt. Ez éppen olyan jelenség, mint amikor mi magyarok azt mondjuk, hogy megy, jár, lépked, halad, mindegyik

szóval ugyanazt mondjuk, csak színesebbé tudjuk tenni a mondandónkat, ha nem minden esetben egyetlen szót alkalmazunk annak kifejezésére, amit el akarunk mondani.

Azzal a ténnyel kapcsolatban, hogy Jézus a „*bűn testének hasonlatosságában*” lett emberré, semmiképpen sem állítható az, hogy Jézus is hozzánk hasonló, bűnre készítő belső, öröklött hajlamokkal született volna, mintha ez azt jelentené. A különféle magyarázatok és állítások cáfolata után még térjünk vissza arra, hogy mire vonatkozik, mit akar kifejezni ez a páli maghatározás, „*a bűn testének hasonlatosságában*”.

### A BŰN TESTÉNEK HASONLATOSSÁGÁBAN

Mivel az apostolok írásaiban többször találkozunk azzal a kijelentéssel, hogy Jézus „*hasonló*” lett hozzánk, ezért szükséges megvizsgálni azt is, mit jelent konkrétan ez a hasonlóság. „*Isten az Ő Fiát elbocsátotta a bűn testének **hasonlatosságában***” (Róm. 8,3.). Jézus „*önmagát megüresítve szolgai formát vett fel, emberekhez **hasonlóvá lett***” (Fil. 2,7.). „*Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő is **hasonlatosképpen részese lett azoknak***” (Zsid. 2,14.).

Ezek a kijelentések Jézusról azt akarják kifejezni, hogy a Megváltó nem ugyanolyan testtel lett emberré, mint amit Isten kezdetben teremtett, mint amilyen Ádám teste volt ott az Édenben, hanem egy ahhoz hasonló testtel született, mint amilyen testtel akkor, a testetöltésének időszakában éltek a bűn világában lévő emberek. Ezenkívül pedig még azt is kifejezi ez a kinyilatkoztatás, hogy nem teljesen ugyanolyan testtel lett emberré, hanem csak hozzájuk hasonló testtel.

„*Ádámot még nem terhelték a bűn átkos következményei, amikor a kísértő megtámadta. Tökéletes, érett férfiúságában állott a gonosszal szemben... Egészen ellentétes körülmények között vonult Jézus a pusztába, hogy megmérkőzzön Sátánnal*” (EGW: VR. 84,3. – JÉ. 88,3.)



Jézusnak a megváltás érdekében egészen ellentétes körülmények között kellett helyrehozni, jóvátenni Ádám hibáját. Olyan testben kellett a küzdelem színterére lépnie, amely már a bűn világának a teste volt, amit már a bűn négyezer éves rontása torzított és gyöngített el. A végső feltámadáskor lehetünk majd szemlélői annak, hogy milyen borzalmas változást eredményezett a bűn, az Isten képére és hasonlatosságára teremtett emberen. Figyeljük meg ezt Ellen White írásában a Jézussal együtt feltámadt szentek esetében.

*„Midőn Jézus diadalmasan lépett elő sírjából, és a menny dicsősége ragyogta be a szent helyet, felszólításának engedve, több elhalt igaz előjött sírjából, hogy tanúbizonysága legyen Jézus feltámadásának. Ezek a szentek nagy dicsőségtől övezve léptek elő sírjaikból. A feltámadt, kiválasztott igazak között képviselve voltak minden korszak szentjei, a világ teremtésétől fogva egészen Krisztus haláláig...*

*A feltámadottak különböztek egymástól testalkatra és megjelenésre nézve, egyeseknek nemesebb tekintete volt, mint a többinek. Felvilágosítottak arról, hogy a föld lakói fokozatosan korcsosultak el, és mindig többet és többet veszítettek erejükből és bájukból. Sátánnak hatalma van betegség és halál felett, és minden egyes nemzedékben láthatóbbak lesznek az átoknak a következményei, és Sátán hatalmának megnyilvánulásai. Akik Noé és Ábrahám idejében éltek, testalkat, báj és erőre nézve Isten angyalaihoz hasonlítottak. A későbbi nemzedékek mindinkább elgyengültek, mindinkább fogékonyabbak voltak a betegségekre, és életük tartama mind rövidebb lett. Sátán mindig jobban és jobban megtanulta, hogyan züllessze és gyengítse az emberiséget.”* (EGW: TL 151,1-2.)

Jézus tehát a teremtés után, mintegy négyezer évvel később élő ember testi alkatában jelent meg. Ez megnyilvánult abban, hogy az anyagi világ törvényszerűségei úgy hatottak Rá is, mint

korának bármelyik emberére, és nem úgy, mint Ádámra az Édenben. Ez azt jelenti, hogy ugyanolyan szükségletei voltak Neki is, mint a bűn világában élő többi embernek. Ezeket a szükségleteket az élet, az erő és egyéb más szempontok miatt Neki is igénybe kellett venni. Jézusról szólva Ellen White még azt is kihangsúlyozza: *„Az emberi család és a zsidó nép jellegzetességét kellett viselnie.”* (EGW: SDA 5BC. 1131.f. – Jézus gyermeksege. 13,6.)

A bűn szörnyű következménye lett az is, hogy az emberi család különböző fajokra szakadozott szét, egy-egy népcsoport magán hordozza a saját fajtájának jellegzetességeit, természetben, bőre színében, fejének formájában, arcvonásaiban, és még hosszan sorolhatnánk, hogy mi mindenben.

Ebből adódóan Jézusnak az emberi családon belül, a zsidó nép fajtájának jellegzetességeit kellett viselnie, magán hordoznia, mivel a zsidó nép között öltött emberi testet. Az *„átöröklés vasszabályai minden kihatásával”* – ilyen módon is érintették testté-lételében. Nem jöhetett azzal a küllemmel, ahogy Ő, annak idején megteremtette az embert, hanem csak a *„bűn testének hasonlatosságában”*. Ez azt is jelenti, hogy a bűn miatt kialakult emberi népcsoportok egyikének jellegzetességeit kellett viselnie. A szemlélő számára ugyanolyan volt, mint a galileai Názáret bármelyik lakosa. Ez a hasonlatosság annyira teljes volt, hogy csupán a megjelenése alapján senki sem ismerhetett fel Benne többet, mint egy embert, aki közülük való. Amikor Keresztelő János bizonyóságot tett Jézusról a Jordán partján, éppen ezt figyelhetjük meg.

*„A Keresztelő arca sugárzott, midőn a figyelő néptömegre tekintett, és kitárt karokkal kiáltotta: 'Én vízzel keresztelek; de köztetek van, akit ti nem ismertek, Ő az, aki utánam jó, aki előttem lett, akinek én nem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam' (Jn 1,26-27).*

*Ez világos és határozott üzenet volt, mely a Magas Tanácsnak szólt. A Keresztelő szavai nem vonatkozhattak*

*másra, csak a rég megígért Messiásra, aki már közöttük van. Megrettenve tekintettek körül a papok és főemberek, hogy megtalálják, akiről János beszélt: azonban a tömegben nem tudták felismerni.”* (EGW: VR 102,1-2. – JÉ. 105,3-4.)

Nem véletlenül fogalmaz Pál apostol ilyen árnyaltan, a „*bűn testének hasonlatosságában*”. Sokan szeretnék azt hinni, hogy ennek írásakor az apostol is arra gondolt, amire ők. Ha Pál is hasonlóan gondolkodott volna, akkor azt kellett volna írnia, hogy bűnös testben. De nem ezt írta! Ezt a tényt nem lehet figyelmen kívül hagyni! A magyar nyelvterületen előforduló más fordítású Bibliák még tökéletesebben érzékeltetik velünk, hogy mennyire másról van itt szó, mint amit némelyek szeretnének kihozni ebből az igéből. A Békés-Dalos fordítás szerint; „*bűnös testhez hasonló alakban*”. A dr. Budai Gergely fordítás szerint „*a mi bűnös testünkhöz hasonló formában*”. Ebben az igében tehát a bűnös testhez hasonló testről van szó, de egyáltalán nem a természet belső bűnös fertőzöttségéről, a hajlamról, az átvitt értelemben vett testről.

A szöveg összefüggése alapján sem kellene feltétlenül olyan értelmezésre gondolni, mint amire néhányan gondolnak, hiszen az apostol ebben a kritikus szakaszban többször is említést tesz a testről olyan módon, hogy ott semmiképpen sem lehet jelképes jelentést tulajdonítani a test szónak. Ilyen példaként hadd említsem meg a következő gondolatot: „*Ha pedig Krisztus tibennetek van, jóllehet a test holt a bűn miatt, a lélek ellenben élet az igazságért*” (Róm. 8,10.). Ezzel Pál azt akarja mondani, hogyha Krisztus bennünk él, ez nem azt jelenti, hogy mi egy olyan kiváltságos állapotba jutottunk, hogy az Isten valamilyen csoda folytán a mi testünket jó egészségben fogja tartani, esetleg még a haláltól is megmenti. Ha Krisztus bennünk él, ez csak a lélek számára jelent életet. A lelki természetünk, a belső emberünk az, aminek nem árthat a bűn, mert ez Isten kegyelméből „*napról-napra újul*” és erősödik, ha Jézus bennünk él. Ezzel szemben a fizikai természetünk, az anyagi testünk, mint a „*mi külső*

*emberünk, megromol” (2Kor. 4,16.), bármit teszünk is, „holt a bűn miatt”. Ezen a törvényszerűségeen nem tudunk változtatni a Krisztussal való kapcsolatunk által sem, amíg a bűn világában élünk.*

Hadd idézzek még egy bizonyágtételi szakaszt arra vonatkozóan, hogy a *„bűn testének hasonlatossága”* kifejezés mennyire nem tekinthető valamilyen belső, bűnös fertőzöttségnek. Ebből a szakaszból is kitűnik, hogy nem a jelképes, az átvitt értelemben vett testre kell gondolni abban a páli meghatározásban, hogy Jézus a *„bűn testének hasonlatosságában”* lett emberré, hanem a valóságos hús-vér testről van szó, az ember számára is látható alakról.

*„Mózes élete előre vetítette Krisztus életét. Miként Mózes, mint Izrael közbenjárója elfedte arcát, mert a nép nem viselhette el sugárzó dicsfényt, úgy rejtette istenségét Krisztus is emberi testbe, amikor a földre jött. Mert ha mennyei dicsfényben szállott volna alá a földre, akkor nem férközhetett volna a bűnös emberekhez. Színének dicsőségét nem viselhették volna el. Ezért az Úr megalázkodott, és a 'bűn testének hasonlatosságában' jött el, hogy az elbukott emberiséget megközelíthesse és felmagasztalhassa.” (EGW: PP. 335,2.)*

*„Krisztus a bűnös ember kinézetét vette fel. Isteni természetét emberi természetbe burkolta be, Ő azonban szent volt, mint ahogy Isten szent. Ő volt a bűn hordozója, akinek nem volt szüksége engesztelésre. Ha Ő nem lett volna a bűn szeplője és sömörgőzése nélkül, akkor nem lehetett volna az emberiség Megváltója. Egy volt Istennel tisztaságban és szentségben, így volt képes a világ bűneiért váltságot hozni.” (EGW: Ifj.Nev. 1899. IX. 21.)*

*„Isten elrejtette dicsőségét, eltakarta fenséges ragyogását, hogy a véges ember gyöngye szemével rátekinthessen. Krisztusnak 'a mi nyomorúságos testünk'-ben (Fil 3:21) kellett eljönnie, 'emberekhez hasonlóvá lévén' (Fil 2:7). A világ*

*szemében nem volt ékessége, ami miatt vonzódtak volna hozzá, mégis Ő volt a testet öltött Isten, a menny és a föld világossága. Dicsőségét eltakarta, nagyságát és fenségét elrejtette, hogy közelébe juthasson a szomorú, megkísértett embernek.”* (EGW: JÉ. 15.f.)

*„Ha abban a dicsőségben jelenik meg, amely az Övé volt Atyja oldalán a világ létezése előtt, nem viselhettük volna el jelenlétének fényét. Hogy szemlélhessük Őt, és ne semmisüljünk meg, eltakarta dicsőségét. Istenségét emberi természet fedte, – láthatatlan dicsőségét **látható emberi formába** rejtette.”* (EGW: JÉ. 14,3.)

Pál apostol azt is elmondja, hogy Jézus a többi gyermekhez hasonlóan „*testből és vérből való*” (Zsid. 2,14.) emberként született meg hozzájuk hasonlóan, mert „*mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz*” (Zsid. 2,17.). Ezzel viszont nem azt mondja, hogy Jézus a jelképes értelemben vett testet, vagyis a megromlott, bűnnel fertőzött természetüket vette magára. Isten óv attól, hogy elvegyünk vagy hozzátegyünk az Igéhez, mintha a saját gondolataink az Ige gondolatai lennének. Pál itt arról beszél, hogy Jézus az anyagi világ törvényszerűségei alá helyezte magát, amint az minden ember esetében van. Az emberi család tagjaihoz hasonlóan született meg Ő is, és nőtt fel az érett férfikorig. Test és vér részese lett, vagyis valóságosan emberi teste lett, nemcsak úgy látszott, mintha az lenne.

Más helyen is hasonló szempontok alapján beszél János, Jézus testté-lételével kapcsolatban. „*Mert sok hitető jött e világra, akik nem vallják Jézust testben megjelent Krisztusnak. Ez a hitető és az antikrisztus*” (2Jn. 7.). Az apostol viszont, ezzel a kijelentésével nem akar többet mondani annál, mint amennyit el is mond. Jézusnak valóságosan emberi teste volt, nemcsak annak látszott. Ez a test azonban csak az Ő hús-vér teste volt, semmi több! Nem szabad figyelmen kívül hagyni azt, hogy máshol éppen János apostol az, aki Jézus emberi testében az Isten dicsóságének

megnyilatkozását is hangsúlyozza. Amikor „*az Ige testté lett*”, akkor mi „*láttuk az Ő dicsőségét*” (Jn. 1,14.). Ez a dicsőség viszont a testben lévő Jézus Krisztus lelki tisztaságára vonatkozó kijelentés. Ezt a két kijelentést nem szabad egymástól függetlenül értelmezni! Nem valószínű, hogy János a levelében ellentmondó kijelentésre szánta volna magát, ahhoz viszonyítva, mint amit korábban mondott a testté lett Igéről az evangéliumában.

A „*bűn testének hasonlatossága*” kifejezés semmivel sem akar többet mondani, mint azt, hogy Jézus annak a kornak az emberéhez volt hasonló, amelyben élt, kinézetre és alkatra, vagyis a fizikai mivoltában volt hozzánk hasonló.

Amikor Jézus a Nikodémussal folytatott beszélgetése közben Mózes által felemelt rézkígyót önmagával azonosította, akkor többek között éppen ezt a hasonlatosságot akarta bemutatni és szemléltetni. Mózesnek nem egy hús-vér kígyót kellett a póznára feltenni, hanem csak egy hozzá hasonló kígyót, ami úgy nézett ki, de a belső lényege, és az alkotó elemeinek a természete teljesen más volt, mint a valóságos kígyóknak. Ugyanígy volt Jézus belső lénye és természete is teljesen más, mint a kortársainak, de mégis hasonló volt hozzájuk, mert úgy nézett ki, mint ők. Ahogyan a rézkígyó különbözött a mérges kígyóktól, úgy különbözött Jézus a kortársaitól, ezért mondta az angyal Máriának, hogy ami most születik, „***szentnek hívatik***” (Luk. 1,35.). Mert mi, Vele ellentétben, mindannyian „*vétekben fogantatunk, és bűnben születünk*” (Zsolt. 51,7.). Ezért mi magunk is bűnösök vagyunk már születésünktől fogva, Ő azonban szent volt születésétől fogva.

## A FELVETT ERŐTLENSÉG ÉS GYENGESÉG

Amikor Jézus esetében a bűn testének hasonlatosságáról beszélünk, problémát szokott még okozni az a kérdés is, hogy milyen erőtlenségek nyilvánultak meg az átöröklés törvényszerűségeiként Jézusban. Az új krisztológia képviselői határozottan állítják, hogy úgy testi, mint lelki erőtlenség. Ezt az

állításukat különösen a bizonyágtétel alábbi idézetére alapozzák, ahol a következőket olvashatjuk.

*„Sátán úgy mutatott Ádám bűnére, mint bizonyítékra: Isten törvénye igazságtalan, nem lehet megtartani. Krisztusnak emberként kellett jóvátennie Ádám bukását, aki még akkor a tökéletes ember erejével rendelkezett, testi-szellemi képességei teljében volt. Az Éden dicsősége vette körül, naponta közössége volt a mennyei lényekkel. Nem ez volt a helyzet Jézussal, amikor a pusztába ment, hogy Sátánnal viaskodjék. Az ember fizikai, szellemi ereje, erkölcsi értéke négyezer éve hanyatlott, és **Krisztus az elkorcsosult emberiség gyengeségeit vette magára**. Csakis így menthette meg az embert a romlás legmélyéből.”* (EGW: JÉ 88,3.)

Részünkről nagyon könnyű volna egyszerűen kimondani azt, hogy ez az örökség csak a fizikai gyengeségre vonatkozik. Válaszomban azonban azt szeretném megkeresni, hogy vajon Ellen White mire gondolt az írásában akkor, amikor ezeket a sorokat lejegyezte. Egy író kijelentését ugyanis csak az általa máshol, de ugyanabban a témában adott kijelentéseivel összevetve lehet értelmezni. Lényeges szempontnak tartom kijelenteni, hogy hitem szerint Ellen White írásai egymással összhangban, harmonikus egységet képeznek, ezért nincs közöttük ellentmondás.

Ha ellentmondásokkal találkozánk az írásaiban, akkor az egész küldetését megkérdőjelezhetnénk, de akkor teljesen felesleges lenne bizonyító anyagként használni iratait bármilyen kérdésben is. Azért tartom szükségesnek ezt megjegyezni, mert ahogy az új krisztológia értelmezi ezt a bizonyágtételi szakaszt, az ellentmondásban van Ellen White más kijelentéseivel. A megoldás tehát nem az, hogy szembeállítsuk az idézeteket egymással, és fontossági, sőt megbízhatósági sorrendet állítsunk fel közöttük, hanem az, hogy megkeressük a köztük lévő összhangot,

és így feloldjuk a látszólagos ellentmondást. Ilyen szempontból figyeljünk a következő idézetekre!

*„Megváltónkban nem nyilatkozott meg tökéletlenség vagy emberi gyengeség.”* (EGW: PP 502,1.)

*„Mindennapi kötelességeinek szorgalmas teljesítése közben, a kísértésnek pillanatokra sem adott alkalmat. Kerülte a rossz társaságot. Amennyire tehette, elzárta a kísértő útját. Sem haszon, sem élvezet, sem dicséret vagy gáncsoskodás nem ingathatta meg; rossz cselekedetbe sohasem egyezett bele. Bölcs volt, hogy a gonoszt felismerje, és erős, hogy ellenálljon neki.”* (EGW: VR 59,2. – JÉ. 51,1.)

Az előzőekben azt olvastuk Ellen White-től idézve, hogy Jézus magára vette az emberiség gyengeségeit. Itt pedig már azt mondja, hogy Jézusban nem nyilatkozott meg emberi gyengeség. Ő erős volt, hogy a gonosznak ellent álljon, nem úgy mint mi. Egyesek úgy próbálják ezt megmagyarázni, hogy felvette ugyan a gyengeségeinket magára, csak hogy ez a gyengeség nem tudott Benne megnyilatkozni, mert az Istentől nyert erő által úrrá lett felettük. Itt azonban nem erről van szó, hogy benne volt ugyan ez a gyengeség és küzdött is ellene, de nem engedte, hogy cselekedetekben megnyilatkozzon. Itt arról van szó, hogy Ő erős volt, egy pillanatra sem adott alkalmat a kísértének. Ilyen szempontból nem nyilatkozott meg benne gyengeség. Hangsúlyozni szeretném, hogy nem a tetteiben, hanem Benne, a lényében, a belső, lelki természetében nem nyilatkozott meg emberi gyengeség.

Arról viszont más kijelentések alapján tudhatunk, hogy fizikai gyengeséget sokszor tapasztalt az Atyával való tökéletes kapcsolata ellenére is. Nyilvánvaló tehát, hogy az előző idézetekben kétféle gyengeségi területről van szó. Az egyiket magára vette, a másikat viszont nem. Az egyik területen gyenge volt, de Istentől kért erőt, és a kapott erőre vigyázott, és



gondosan ápolta azt, míg a másik területen viszont erős volt, és egy pillanatra sem nyilvánult meg Benne gyengeség.

A bűn területén Jézus nem rendelkezett sem lelki, sem jellembeli gyengeségekkel. A fenti idézetben nem is ezt akarja állítani Ellen White. Csupán a Jézus korában élő emberek állapotát írja le, akiket a bűn megrontott testben, lélekben és szellemben, és ezzel azt akarja hangsúlyozni, hogy Jézusnak ilyen emberek között kellett testté lenni és élni, nem úgy mint Ádámnak, aki a szent angyalok társaságát élvezhette az Édenben. A fenti idézet semmiképpen sem azt akarja állítani, hogy Jézus is ilyen romlott állapotban született bele az emberi családba.

Ha bárhol találkozunk Jézus emberi természetével kapcsolatban egy olyan idézettel, ami ennek látszólag ellent mond, az vagy ki van ragadva az összefüggéséből vagy pedig csak Jézus fizikai testére, fizikai természetére vonatkozik. Ebbe természetesen beleértendő az is, hogy érzékelte a lelki fájdalmakat és a szellemi fáradékonyságot is. Mivel pedig Jézus lelki természete szent és tiszta volt, ezért ezek a gyengeségek fokozottabban jelentettek fájdalmat és szenvedést részére, mint nekünk.

*„Krisztus emberi természete a mienkhez volt hasonló. A fájdalmat azonban sokkal mélyebben érezte, mert lelki természete szabad volt a bűn minden nyomától.”* (EGW: Idők Jel. 1897. XII. 9.)

*„Krisztus szentséges és szeplőtelen emberi természete mélységesen érezte azt a szégyent, hogy Őt a gonosztevők közé számlálták.”* (EGW: Rew. Her. 1883. XI. 20.)

Ha csak a logika alapján közelítjük is meg ezt a kérdést, akkor is, erőtlenségről csak ott és akkor beszélhetünk, ha egy adott esetben bizonyos erőhiány, illetve erőtlenség jelentkezik. Azt tudjuk, hogy testi, vagyis fizikai gyengeség, erőtlenség többször is megnyilatkozott Jézusban, mert a bűn által megrontott anyagi világ törvényszerűségei alá helyezte magát. Arról azonban nincs

ismeretünk, hogy a kísértésekkel és Sátán támadásaival szemben valamikor is erőtlennek bizonyult volna. Csak az ellenkezőjéről tudunk. Ebben az esetben viszont teljesen értelmetlen állításnak minősül az, hogy Jézussal kapcsolatban lelki természetű erőtlenségről beszéljen bárki is.

Tudni kell még azt is, hogy a fizikai gyengeség megnyilvánulása nem lebecsülendő hatást jelent a kísértések ideje alatt. A kimerült, fáradt, idegileg megterhelt ember sokszor nem képes a koncentrált figyelemre és cselekvésre. Az ilyen helyzeteket tudja Sátán fokozott módon kihasználni. Az egyik legszemléletesebb példája ennek a Gecsemánében elalvó tanítványok esete, akik a test gyengeségét nem igyekeztek legyőzni, Istentől kérve hozzá erőt. Így aztán, amikor jött az ellenséges csapat, akkor szégyenletesen elfutottak, elmenekültek, magára hagyták Mesterüket. De így volt ez a bűn történetében mindig, és így van ez a mi életünkben is. Jézus is ugyanúgy érezte a fizikai test erőtlenségét, de az Atyával való állandó kapcsolatából adódóan a lélek készségét nem tudta elnyomni Benne a test erőtlensége.

*„A legnagyobb emberi gyengeségek ideje alatt zúdultak a kísértések az Üdvözítőre. Sátán azt remélte, hogy ily módon felülkerekedik. Hasonló eljárása által már sikerült az embereket hatalmába kerítenie. Ha erejük fogytán volt, ha akaratuk meggyengült, és megszűnt az Istenben nyugvó hit, akkor még azok is, akik sokáig és bátran küzdöttek az igazságért, elbuktak. Mózes is kifáradt az Izraellel negyven éve tartó vándorlásban, s pillanatnyilag az Úr végtelen hatalmába vetett hite megingott. Éppen az ígéret földje határán gyűrte le a kísértő. Így járt Illés is, aki rettenthetetlenül állt szemben Akháb királlyal, az egész néppel, és annak négyszázötven pogány prófétájával... Így használta ki Sátán mindenkor az emberi gyengeségeket. Most is hasonló módon tevékenykedik. Ha valaki ínségben, betegségben vagy nehéz viszonyok között él, akkor Sátán*

*annál inkább azon igyekszik, hogy kísértsen és lázítson.”*  
(EGW: VR. 88,2. – JÉ. 91-92.)

Jézus az emberi test gyengeségei mellett is meg tudta őrizni a lélek készségét. Ez volt Jézus győzelme, és ez kell legyen a mi győzelmünk is. Ezért mondta Jézus: *„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem”* (Mk 8,34.). Ez a Jézus követés útja! Tudjuk megőrizni a lélek készségét akkor is, ha a testünk természetes vágyai, igényei kielégülést követelnek, vagy kimerültek. Ha a Jézus-követés azt kívánja tőlünk, akkor legyünk készek megtagadni magunktól a test természetes kívánságait és igényeit is. – Természetesen nem a bűnös kívánságok kielégítésére gondolok, hiszen azt sohasem volna szabad kielégíteni. Olyan kívánságokat is meg kell tagadnunk esetenként magunktól, amik az élet természetes velejárói, mint a pihenés, az éhség, stb.

Ha figyelmesen olvassuk a problémát jelentő White idézet szövegösszefüggését, és figyelembe vesszük a többi, ezzel kapcsolatos kinyilatkoztatást is, akkor semmi nehézséget nem okoz ez a szakasz sem. Ellen White mindenekelőtt azt akarta mondani, hogy Jézusnak földi életideje alatt Ádám törvényszegését kellett jóvátennie. Földi életével igazolnia kellett, hogy Ádám engedetlensége és bűnesete nem volt törvényszerűen bekövetkező esemény. Ádám is megőrizhette volna Isten iránti hűségét, lelki tisztaságát, miként a második Ádám. A másik dolog pedig az, hogy ennek igazolására Jézus kész volt sokkal nehezebb körülmények között is vállalkozni, mert ezzel is kétségbevonhatatlanabbá akarta tenni, és kiemelni a bizonyítás tökéletességét. Ennek bemutatására elmondja, hogy milyen körülmények között volt megkísértve az első Ádám, és milyen körülmények között lépett a küzdőtérre a második Ádám, vagyis Jézus.

**Az első Ádám.** Az Éden fenséges környezetében élt, ami nyugalmat, biztonságot és boldogságot jelentett számára. Naponta szabadon és közvetlenül érintkezhetett a mennyei

lényekkel, és magával Istennel is. Isten teremő kezéből kikerülve, tökéletes, érett férfiúságában került szembe a kísértővel.

**A második Ádám,** vagyis Jézus. Amikor az első Ádám helyére kellett állnia, akkor a sivár, kietlen, köves pusztában, a vadállatok által veszélyeztetve, táplálék és emberi társ nélkül volt. Csak hit által léphetett kapcsolatba a Mennnyel, az Atyával. Emberi lényre törékeny, a bűn négyezer éves rontása által meggyengült ember teste volt.

Óriási különbség van a két küzdő körülményei között. Ezért írja Ellen White azt az előző írásában: *„Egészen ellentétes körülmények között vonult Jézus a pusztába, hogy megmérkőzzön Sátánnal”*. Egy valami azonban azonos volt közöttük és velük kapcsolatban, és ezért nevezi Őt második Ádámnak az Ige. A lelki tisztasága és szentsége Neki sem egy elérendő cél volt, hanem a jelen életének valósága. Ebben nem hozzánk hasonlított a második Ádám, az ember Jézus, hanem az édenbeli Ádám bűneset előtti állapotához.

*„Krisztust, második Ádámnak nevezi az írás. Tisztaságában és szentségében, az Atyával fenntartott kapcsolata által, mint az Atya szeretett Fia, ott kezdte munkáját, ahol az első Ádám. Önként lépett arra a talajra, amelyen Ádám elbukott, és helyre hozta Ádám hibáját.”* (EGW: Ifj. Nev. 1398. VI. 2.)

A Jézus Élete című könyvből vett első idézet egész gondolatvezetése tehát azt akarja kidomborítani, hogy Ádámmal ellentétben, Jézus még ilyen körülmények között is megőrizte tisztaságát, szeplőtlen életét. Ebből adódóan pedig az Istennel való összeköttetését és egységét is. Vagyis az emberi testének napjaiban átélt kísértések között mindig tiszta tudott maradni, és ezzel betöltötte a küldetését. Igazolta Isten Sátán vádjaiával szemben, bemutatta az egész világegyetem előtt, hogy az első Ádám bukása nem volt törvényszerű következmény, Ő is hűséges maradhatott volna Istenhez.

